

Děsí mě to. „Říkal něco?“

„Vykuř mi ho.“ Ani neřekl „prosím“.

„Ne,“ roste ve mně vztek.

Nejde jen o nepovedené rande; jde o respekt, který Stefano Marks zjevně postrádá.

„Jo. Podle něj jsem mu to zřejmě dlužila, protože utratil tolik peněz za zápisné do Amorova šípu. Prasák.“

Z hrudi se mi vydere dlouhý vzdech. „Kdybych věděla, že je takový, nikdy bych ho nedovolila přijmout za člena. Byl prověřený, věř mi. Moc se omlouvám.“

„Nejspíš lhal, až se mu od těch dokonalých zubů prášilo.“

Stojím za pultem knihkupectví a sleduju párek pubertáků, jak se proplétá uličkami mezi regály k samoobslužné sekci. Vsadím se, že to vezmou nejkratší cestou rovnou ke Kámasútře.

Zmizí mi z dohledu a já se znovu zaměřím na Freidu.

„Mrknu se mu na účet.“ Nemám u sebe laptop, tak sáhnu pod pult pro složku papírových kopií členských formulářů. Mám ji pořád po ruce, ať už jsem doma, nebo tady v obchodě. Technicky vzato dnes zastávám funkci vedoucí, ale Emmy, moje starší sestra, která obchod vlastní se svým manželem, mi dala souhlas pracovat tady i pro svůj podnik. Dokonce i využívám kancelář k pohovorům s klienty.

Našla jsem jeho spis. Stefano Marks. Dvaatřicet let. Advokát ve špičkové firmě. Tři písemná doporučení? Ano. Žádný záznam v trestním rejstříku a dobré úvěrové skóre? Ano. Na fotografii, kterou mám, je hezký a nádherně se usmívá.

Na papíře je tenhle chlap učiněné zlato. Není tu nic, co by varovalo před úchylem.

Nejen to, ale i párování bylo dokonalé. Kromě osobního pohovoru se mnou jim algoritmus dával devadesátiprocentní šanci na úspěch. Oba měli rádi suši. Oba byli zaměřeni na svou profesi a zajímali se o cestování a vaření. Měli dokonce i stejný pětiletý plán – chtěli se odstěhovat na venkov a otevřít si penzión nebo nějaký obchod. Neuměla bych si představit lepší pár, ani kdybych chtěla.

Jenže se něco pokazilo.

Škrtla jsem křížkem Stefanův obličej, zmačkala list papíru v ruce a všimla si, že můj seznam přijatelných mužů řídne. „Všechno u něj odpovídalo požadavkům, ale zřejmě to není ten druh klienta, o jaký stojím. Vyřadím ho z databáze. Vážně se omlouvám, Freido. Jestli můžu nějak...“

„Věřila jsem, že to dokážeš líp,“ přeruší mě. „Žádala jsem o někoho bohatého, s podobnými cíli, a tys mi ho dodala, ale je to naprostý kokot. To je fuk. Nic se neděje.“

Ale děje. Sevřu rty. Jestli se má můj podnik někdy odlepit od země, potřebuju spokojené klienty. Hlavní je dobrá pověst.

„Můžu ti najít někoho jiného,“ nabízím rychle a listuju řídkým seznamem přijatelných mužů. Gil Davis. „Tady jednoho mám. Je to doktor...“

„Zapomeň na to. Asi to znovu risknu na Tinderu.“

Jinak zvaném „devátý kruh pekla“.

Pracně hledám slova. „Opakuju, hluboce se omlouvám, a kdyby ses rozhodla to zkusit znovu, stačí jen...“

„Jo, Jane. Ne, díky. Možná to s tou seznamkou radši vzdej. Tak zatím.“

Freida zavěsí a mně se rojí hlavou myšlenka, když se sesunu na pult. Praštím do něj pěstmi a bezmocně zařvu. Už jsou to tři měsíce, co jsem začala s podniká-